

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Občanské sdružení Volše Jičín, z. s., IČ: 26611899**
sídlem Kollárova 116, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 – Libeň
2. Východočeská pobočka České společnosti ornitologické
při Východočeském muzeu v Pardubicích
sídlem Zámek 2, Zámek, 530 02 Pardubice
zastoupena advokátem JUDr. Jakubem Hlaváčkem
sídlem Moskevská 640/55, 460 01 Liberec
3. Město Jičín
sídlem Žižkovo náměstí 18, 506 01 Jičín
4. Habr Železnice, z. s.
sídlem Spyšovská 488, 507 43 Sobotka

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 4. dubna 2023, č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 19. 6. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2023, č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK), ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK). Uváděným rozhodnutím žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil (k odvolání žalobce a dalších účastníků územního řízení) rozhodnutí Městského úřadu Nová Paka ze dne 15. 11. 2021, č. j. MUNP/2021/16623/SÚ/LC (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo povoleno umístění stavby označené jako „Cyklostezka Jičín – Železnice“ na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK v katastrálním území a parc. č. XL a XM v katastrálním území (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“). Předmětná stavba byla umístěna na základě žádosti Města Jičín ze dne 23. 11. 2015.
3. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného (ve znění opravného rozhodnutí) a rovněž Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

4. Žaloba stojí na celkem 12 žalobních bodech, některé z nich jsou dále rozváděny v širší žalobní argumentaci.
5. Prvním žalobním bodem žalobce namítal absenci výjimky ze zvláštní druhové ochrany podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), v předmětném územním řízení.
6. Konkrétně uvedl, že mu bylo postupem žalovaného upřeno právo na účast při povolování výjimky, právo na vyjádření a právo podílet se na ochraně přírody při stanovování podmínek ochrany příslušných zvláště chráněných druhů. Postupem žalovaného, který se nezabýval podanou námitkou, bylo žalobci též upřeno právo na vypořádání této námítky. Správní orgán I. stupně umístil stavbu do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů, aniž by z jejich ochrany byla povolena výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný tento nezákonný postup aproboval a námitku označil za nedůvodnou, aniž by ji věcně posoudil. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nezjistili všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ochrany přírody a tím porušili ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vydáním územního rozhodnutí bez doložení výjimky došlo k porušení ustanovení § 50 odst. 1 a 2 a dále § 56 odst. 1 a 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 90 odst. 1 správního řádu a § 86 zák. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“).
7. Žalobce následně specifikoval druhy, které by se měly nacházet v místě, kam je Stavba umísťována. Upřesnil, že tyto druhy jsou evidovány v Nálezové databázi AOPK a důkazy k tomu ve správním řízení předkládal.

8. Výjimka nebyla v průběhu řízení předložena. Jediná výjimka č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4 dne 27. 4. 2020, viz spis-přílohy, pol. č. 61, kterou žadatel předložil, se týká pouze prostoru zvláště chráněného území, kterým malá část stavby prochází, tedy ochranného pásma PP Zebín; věcně tedy nesouvisí se zjištěními RNDr. M. a MVDr. Š., která se týkají jiného úseku stavby, a netýká se druhů uvedených výše. Žalobce tuto skutečnost namítal v každém svém podání. Správní orgán I. stupně se námitkou vůbec nezabýval, neboť zaměnil absentující výjimku za výjimku udělenou Krajským úřadem Královéhradeckého kraje (KUKHK-11500/ZP/2020-4 dne 27. 4. 2020, spis-přílohy, pol. č. 61), která však s podanou námitkou věcně nijak nesouvisí.
9. **Druhým žalobním bodem žalobce namítal, že nedošlo k vypořádání jeho námitek stran vznášeného požadavku na provedení inventarizačních průzkumů a biologického hodnocení prostoru dotčeného záměrem.**
10. Postupem správního orgánu I. stupně i postupem žalovaného bylo porušeno právo žalobce na vypořádání jeho námitek. Správní orgány nedostály své povinnosti zjistit takový stav věci, o kterém nemůže být důvodných pochybností, a porušily povinnost zjistit všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalobce požadoval vypracování inventarizačních průzkumů a biologického hodnocení prostoru dotčeného navrhovanou Stavbou. Žádný správní orgán této námitce nevyhověl. Správní orgány rozhodovaly, aniž by zjistily takový stav věci, o kterém nemůže být důvodných pochybností, a nezjistily všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ochrany přírody, a dále nebylo žalobci umožněno seznámit se s podklady k rozhodnutí – § 36 odst. 3 správního řádu a byla porušena zásada rovnosti účastníků – § 7 téhož zákona.
11. Tento požadavek se ukázal jako zcela odůvodněný a oprávněný poté, co žalobce nechal vypracovat dvě odborná vyjádření, a to entomologa RNDr. B. M., tehdy vedoucího přírodovědného oddělení Muzea Východních Čech v Hradci Králové, a MVDr. V. Š., člena České ornitologické společnosti (spis, přílohy k pol. č. 41 a 61). Z obou vyjádření bylo patrné, že v lokalitě Stavby se zvláště chráněné druhy vyskytují, přičemž každý ze zpracovatelů je uvedl jen v rámci své specializace.
12. **Třetím žalobním bodem žalobce namítal, že nebylo vyhověno jeho požadavku na doplnění existujícího biologického hodnocení do správního spisu.**
13. Žalobce požadoval doplnění biologického hodnocení, jehož existenci seznal ze spisového materiálu, do spisu jako podkladu k vypořádání námitek. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný tento požadavek striktně odmítli. Správní orgán I. stupně uvedl, že námitce nevyhovuje. Neshledal potřebu v tomto směru správní spis doplňovat, neboť ani není oprávněn uvedenou věc posoudit a tak by ani takové zprávy, průzkumy a hodnocení nemohl provést jako důkaz (spis, pol. č. 123, str. 14, odd. D.3.2, pasáž z předchozího podání námitek) a žalovaný přímo uvedl, že mu není zřejmé, na základě jakého právního předpisu se odvolatel (žalobce) dovolává doplnění biologického hodnocení do spisu k územnímu řízení (žalované rozhodnutí, str. 22, odst. 6).
14. Žalobce od okamžiku, kdy se dozvěděl ze spisového materiálu (z rozhodnutí o udělení výjimky, č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, spis-přílohy, pol. č. 61, str. 3 nahoře) o existenci biologického hodnocení, které bylo provedeno pro udělení této výjimky na základě pokynu MŽP („Hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny dle § 67 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb.“), požadoval jeho doplnění do spisu jako podkladu k vypořádání námitek. Jak již bylo uvedeno výše, jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný tento požadavek striktně odmítli.

15. Z obsahu rozhodnutí vydaného Ministerstvem životního prostředí během přezkumu prvního závazného stanoviska vydaného Krajským úřadem Královéhradeckého kraje ve věci, č. j. MZP/2018/550/1500- Ka, ze dne 24. 1. 2019 (spis-přílohy, pol. č. 60) vyplývá, že toto biologické hodnocení bylo provedeno pouze pro zvláště chráněné území – ochranné pásmo přírodní památky Zebín, a věcně tedy nijak nesouvisí s požadavkem žalobce, který požadoval provést hodnocení vztahující se především na úsek Stavby procházející ovocnou alejí v km 0 až cca 1,1, str. 20–21). Tvrzení žalovaného o nedůvodnosti požadavku žalobce na provedení biologického hodnocení z toho důvodu, že (jiné) již bylo provedeno, je tak v zásadním rozporu se skutečností a postup žalovaného vedl k porušení procesních práv žalobce i práv vyplývajících z jeho postavení v územním řízení.
16. Čtvrtým žalobním bodem žalobce namítal, že mu bylo upřeno právo na ochraně přírody přenesením otázky projednávání v územním řízení do jiného (stavebního) řízení.
17. Žalovaný nezákonně přenesl projednání skladby a povrchu Stavby do stavebního řízení, čímž znemožnil žalobci účast v řízení, v němž bude rozhodováno o věcech, které patří do územního řízení.
18. Žalovaným rozhodnutím bylo změněno Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že část popisu Stavby byla nahrazena textem „*Skladba a provedení komunikace včetně finálního povrchu bude výsledkem projednání s dotčenými orgány ve stavebním řízení.*“, a dále byla nově uložena podmínka č. 9. Skladba a povrch Stavby tvoří vzhled Stavby, tedy to, jak Stavba bude působit vizuálně na své okolí a bude do něj zapadat. Jsou též rozhodující pro posouzení vlivu záměru na krajinný ráz a souhlasy se zásahem do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, do významných krajinných prvků dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny i pro udělení výjimek z druhové ochrany dle § 50 a § 56 téhož zákona. Jsou proto nezpochybnitelně nutnou součástí dokumentace pro územní řízení, k níž jsou též vydávána příslušná závazná stanoviska. Rozhodnutí žalovaného fakticky znamená, že nejpodstatnější část rozhodovacího procesu, který je věcně předmětem územního řízení, je přenesena do jiného druhu řízení. Žalobci je tak upřeno právo podílet se na ochraně přírody dle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
19. V pořadí pátým žalobním bodem žalobce namítal, že byl zkrácen na svém právu seznámit se se všemi podklady k rozhodnutí.
20. Žalobou napadeným rozhodnutím změnil žalovaný část výroku odvoláním napadeného Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přidal novou podmínku (č. 9) územního rozhodnutí, dle které musí být znovu projednáno řešení Stavby včetně jejího povrchu, a dále zrušil v celém územním rozhodnutí veškeré odkazy na asfaltobetonový povrch. Učinil tak z důvodu, že žadatel uvažuje o změně povrchu Stavby. Tvrzení žalovaného o změně povrchu však nemá oporu ve spisu. Pokud má, žalovaný upřel žalobci možnost se seznámit se všemi podklady řízení včetně těch, ze kterých žalovaný vyvodil, že žadatel chce provést změnu povrchu cyklostezky. Postupem žalovaného došlo k porušení procesních práv žalovaného vyplývajících z § 36 odst. 2 správního řádu.
21. V pořadí šestým žalobním bodem žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech porušením zásady rovnosti stran a porušením práva na účast při rozhodování o ochraně přírody při provedení změny výroku žalovaného rozhodnutí.

22. Žalovaný vydal své rozhodnutí ve věci, které je napadené touto žalobou, dne 4. 4. 2023, přičemž do Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mj. nově vložil podmínku č. 9, kterou stanovil žadateli povinnost projednat znovu řešení Stavby včetně provedení povrchu s dotčenými orgány státní správy a zohlednit skutečnost vyplývající z usnesení Ministerstva životního prostředí, která se týká kompenzačních opatření. Dne 23. 4. 2023 pak podstatnou část této podmínky odstranil postupem dle § 70 správního řádu se zdůvodněním, že žadatel nesouhlasí a došlo k chybě na centrální tiskárně. Tím zasáhl do obsahu rozhodnutí tak, že jím vložená podmínka prakticky ztratila smysl.
23. Institut opravy zřejmých nesprávností lze však aplikovat pouze na zjevné omyly, nelze jím měnit vlastní obsah rozhodnutí. Ke změně obsahu rozhodnutí je určen § 94 stavebního zákona. Provedená oprava výroku dalece přesahuje opravu zřejmé nesprávnosti. Změnou výroku byl citelně poškozen veřejný zájem ochrany přírody, neboť skutečnost uvedená v odstraněné části výroku již nemusí být nijak zohledněna, přestože je z hlediska ochrany přírody a krajiny vysoce relevantní, a podmínka se tak stala vlastně nadbytečnou, což činí rozhodnutí zmatečným. Žalobci byla tímto postupem upřena možnost podílet se na rozhodování o ochraně přírody. Ze zdůvodnění, které uvádí žalovaný, je zřejmé, že došlo k porušení zásady rovnosti účastníků řízení ve prospěch žadatele, který se domohl změny pro něj nepříznivého výroku mimo standardní opravné prostředky, zatímco pro žádného jiného účastníka řízení zákon možnost opravného prostředku při takovémto postupu nepřipouští (§ 70 správního řádu). Žalobci tak bylo upřeno právo podílet se na rozhodování ve věcech týkajících se ochrany přírody.
24. **Sedmým žalobním bodem žalobce namítal chybné vedení správního spisu, nevypořádání se s podklady a nevypořádání jeho námitek.**
25. Správní orgán je dle správního řádu povinen vést spis ve věci a soupis jeho součástí. Správní orgán I. stupně však místo toho nezákonně vedl dva spisy v dané věci a část podkladů měl v jednom spisu a část v druhém spisu (označeném jako přílohová část). Nevedl soupis všech podkladů řízení (naopak vedl pouze přehled procesních podání – ostatní podklady v tom soupisu ve spisu neměl, čímž porušil svou povinnost mít soupis všech součástí spisu) a neupozornil nikdy účastníky na to, že podklady rozdělil do dvou spisů. Tím porušil právo žalobce seznámit se se všemi podklady a vyjádřit se k nim.
26. Správní orgán I. stupně nesprávně - v rozporu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu - určil poslední den lhůty k podání námitek a vyjádření při třetím projednání věci a z toho důvodu považoval podání žalobce za opožděné, tudíž se jím vůbec nezabýval a v něm obsažené námitky nevypořádal. Žalovaný správnímu orgánu I. stupně tento postup vytkl, avšak namísto vrácení k novému projednání se spokojil s postupem správního orgánu prvního stupně, tedy vypořádáním o rok dříve podaných námitek, neboť je považoval za obsahově totožné. Oba správní orgány tak porušily právo žalobce na vypořádání jeho námitek.
27. Správní orgán I. stupně se nevypořádal s důkazy dodanými do spisu žalobcem, tedy posouzením entomologa, posouzením ornitologa, posudkem soudního znalce a posouzením krajinného rázu autorizovanou osobou. Namísto toho, aby si vyžádal vyjádření příslušného dotčeného orgánu, nejprve tyto důkazy odmítl, pak s nimi v rozporu s tímto sdělením polemizoval a nakonec došel na základě jejich mylného výkladu k závěru o jejich věcné nesprávnosti. Správní orgán v rozporu s judikaturou

odmítl posudku soudního znalce přiznat sílu důkazu znaleckým posudkem, tedy nemohl vycházet ze skutkového stavu, o němž není pochyb.

28. Žalobce uvedl tyto námitky z důvodu jejich nevypořádání následně i ve svém v pořadí třetím odvolání (spis, pol. č. 133) a požadoval opět provedení přezkumu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalovaný požádal v průběhu třetího odvolacího řízení o vyjádření k rozporům mezi závazným stanoviskem a těmito podklady nadřízený orgán ochrany přírody - Krajský úřad Královéhradeckého kraje, přičemž z jeho vyjádření obsáhle cituje v žalovaném rozhodnutí (str. 23–27, 28–32). Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí, setrval na platnosti závazného stanoviska, avšak i přes rozsáhlost obou jeho vyjádření nelze s určitostí stanovit, z jakého důvodu považuje důkazy předložené žalobcem navzdory zjevným rozporům za nevýznamné a proč došel k závěru, že nejsou způsobilé ovlivnit platnost dříve vydaného závazného stanoviska (spis odvolací, č. j. KUKHK-23041/ZP/2022, a KUKHK-2460/ZP/2023, pol. č. 3 a 28), což představuje porušení práva na řádné odůvodnění.
29. Z důvodu výše uvedeného postupu se tak správní orgány řádně nevypořádaly s podklady ve formě důkazů dodaných žalobcem. V jiné námitce rovněž dotýkající se ochrany přírody žalobce namítal, že se správní orgán nezabýval komplexně vyjádřením AOPK (č. j. 03748/VC/2021, spis, pol. č. 109) a nepřevzal podmínky navrhované touto odbornou organizací do podmínek územního rozhodnutí. Konkrétně namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se závěrečnou částí stanoviska AOPK, jež si tento orgán sám vyžádal, kde se uvádí, že liniová zeleň je dokladem historické krajinné struktury, kterou lze dohledat díky dochovaným historickým mapovým podkladům (Mapa II. vojenského mapování z let 1836 – 1852). K zachování harmonických vztahů v krajině by dle názoru Agentury bylo vhodnějším řešením ponechat stávající přírodní charakter cesty, který koresponduje s okolím. Jsou-li závažné důvody pro realizaci zpevněné cesty, navrhuje Agentura na základě zkušeností s projekty z OP ŽP realizovat cestu propustnou nebo polopropustnou (str. 3 vyjádření). Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že se doporučeními, které nesouvisely s dotazem stavebního úřadu, nezabýval.
30. **Osmým žalobním bodem žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí Městského úřadu Jičín - odboru dopravy.**
31. Žalobce, jehož námitka podjatosti byla úspěšná, byl tím, že v územním řízení byly použity podklady připravené úředními osobami vyloučenými z projednávání věci, zkrácen na svém právu, aby se na řízení nepodílely podjaté úřední osoby. Jedná se o osoby, které jsou v zaměstnaneckém či obdobném poměru vůči žadateli. To vedlo k porušení zásady rovnosti stran. Bylo zároveň porušeno právo žalobce na řádné vypořádání jeho námitky. Přestože veškeré úřední osoby Městského úřadu Jičín byly usnesením Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, č. j. KUKHK-10410/UP/2016/Hš, vyloučeny z rozhodování ve věci, správní orgán I. stupně rozhodoval na základě podkladů vytvořených podjatými osobami, které jsou vůči žadateli v zaměstnaneckém poměru, konkrétně rozhodnutí Městského úřadu Jičín – odboru dopravy, č. j. MuJc/2015/30021/DOP/dům, z 20. 11. 2015, kterým byla povolena výjimka z obecných požadavků na výstavbu, vyjádření téhož orgánu, č. j. MuJc/2016/34817/DOP/dům, ze dne 4. 1. 2017 a stanovení dopravního značení.
32. Ačkoliv Krajský úřad Královéhradeckého kraje vydal výše citované rozhodnutí, kterým všechny úřední osoby Městského úřadu Jičín pro podjatost vyloučil z rozhodování ve

věci, později během prvního odvolacího řízení vydal Odbor dopravy Krajského úřadu Královéhradeckého kraje sdělení, č. j. KUKHK-30314/DS/2017-2-Ma, kterým o některých z těchto podjatých osob rozhodl tak, že naopak nejsou podjaté a vyloučené z rozhodování o podkladovém stanovisku (stanovení dopravního značení) v téže věci. V řízení tak vznikl neodstranitelný rozpor, který žalobce namítal.

33. **Devátým žalobním bodem žalobce namítal zkrácení na svých právech vyplývajících z procesu územního plánování.**
34. Žalovaný porušením územního plánu porušil právo žalobce vyjadřovat se v procesu územního plánování k uspořádání daného prostoru. Žalovaný umístil stavbu v rozporu s územním plánem. Konkrétně tak, že křížuje místo pro polder a jeho hráz na ploše 406-N. Žalovaný zachází se závaznou územně plánovací dokumentací jako s nezávazným podkladem a popírá tak smysl účasti veřejnosti (tedy i žalobce) v procesu schvalování územně plánovací dokumentace. Jedinou legální metodou k povolení této stavby by bylo změnou územně plánovací dokumentace (tedy mj. projednáním s veřejností včetně žalobce) schválit nové uspořádání území komplexně (prostoru pro polder, pro cyklostezku, pro ostatní části krajiny). Ponechat na stavebníkovi, ať si to nějakým způsobem po územním řízení vyřeší, je naprostým popřením smyslu územního plánování. Dle platného územního plánu (ÚP vstoupil v platnost v r. 2010, Změna č. 1 z r. 2017 a Změna č. 2 z r. 2022) je na ochranu před povodněmi zakreslen polder Bílý Mlýn (TK 35), jehož hráz (TK 34 – plocha 406-N) křížuje umístěvaná cyklostezka, která vede cca středem této hráze. Část stavby je tak umístěna na ploše, jež má primárně (hlavní využití) plnit vodohospodářskou funkci (plocha č. 406-N). Dle definice v územním plánu se jedná o plochy vodní a vodohospodářské. Na této ploše by se měla umístit až 5,5 m vysoká hráz budoucí protipovodňové stavby.
35. Navrhovaná stavba a hlavní využití plochy 406-N se vzájemně vylučují: nelze umístit funkční hráz, kterou na úrovni terénu prochází pozemní komunikace. Umístěním Stavby, která je předmětem této žaloby, je znemožněno nejen vybudování protipovodňového opatření, ale i zmařeno hlavní funkční využití plochy 406-N. Stavba suchého poldru je záměrem, který je způsobit významnou měrou zasáhnout do zájmů ochrany přírody. Tento rozpor shledal i odvolací orgán v průběhu prvního odvolacího řízení a výslovně uvedl, že v předmětné ploše s označením „406-N“ je dominantní stavba hráze poldru, kterou umístěvaná cyklostezka nesmí narušit a musí se přizpůsobit dané funkci v území. Žalovaný tuto námitku odmítl z důvodu překročení rozsahu podávaných námitek dle § 89 odst. 4 stavebního zákona na straně žalobce a spokojil se s postupem správního orgánu I. stupně. Rozpor mezi Stavbou a územním plánem tak zůstal neřešen.
36. **V pořadí desátým žalobním bodem žalobce napadal nezákonnost závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny - Městského úřadu Nová Paka.**
37. Uvedl, že Závazné stanovisko Městského úřadu Nová Paka, odboru životního prostředí, č. j. MUNP/2017/4547/ŽP/MP, bylo vydáno v roce 2017. Žalobce v roce 2018 dodal do řízení nově vypracované důkazy, konkrétně odborné vyjádření entomologa Muzea Východních Čech Hradec Králové, RNDr. M., a dále vyjádření ornitologa, MVDr. V. Š. Tyto podklady byly správním orgánům k dispozici ve spisu již při prvním odvolání a v jeho rámci prováděném přezkumu tohoto závazného stanoviska. V roce 2020 k dalšímu projednávání žalobce nechal pořídit posudek soudního znalce z oboru dendrologie, Ing. M. K., a posouzení vlivu záměru na krajinný ráz od Ing. M. P., který je držitelem zvláštní autorizace Ministerstva životního prostředí.

38. Závěry těchto dokumentů se odlišují od závěrů, které obsahují podklady předložené žadatelem či které obsahuje – nebo ze kterých vychází – závazné stanovisko orgánu ochrany přírody dle § 149 správního řádu. Konkrétně se jedná o tyto rozpory: 1) Odborné vyjádření RNDr. M. uvádí výskyt zvláště chráněných druhů přímo v tělese budoucí stavby a považuje lokalitu za perspektivní z hlediska biotopů. Závazné stanovisko však nic o zvláště chráněných druzích neuvádí. 2) Odborné vyjádření MVDr. Š. uvedlo výpis druhů, které se v lokalitě vyskytují na základě jeho dlouhodobých pozorování, mezi nimiž jsou i druhy zvláště chráněné. Závazné stanovisko nic o zvláště chráněných druzích neuvádí. 3) Posudek soudního znalce Ing. K. dochází k závěru, že stavební činností budou nadzemní a především podzemní části dřevin tvořících jablonovou alej natolik poškozeny, že zřejmě dojde k jejímu zániku. Závazné stanovisko naopak počítá se zachováním aleje. 4) Hodnocení vlivu záměru na krajinný ráz zpracované Ing. M. P., osobou se zvláštní autorizací MŽP, dochází k závěru, že stavba může mít negativní dopady na ráz zdejší krajiny, konkrétně u některých prvků středně silný až silný. Závazné stanovisko však vychází z posudku zpracovaného pro žadatele o několik let dříve architektem Ing. V., dle kterého nebude Stavba prakticky mít vliv na krajinný ráz. Metodika obou posudků se liší: Ing. V. stanovil tak rozsáhlý dotčený krajinný prostor, že se Stavba v něm logicky nemůže uplatnit, zatímco Ing. P. posuzuje krajinný vliv mj. z hlediska uživatele krajiny (chodce), což je hledisko, které Ing. V. zcela pomíjí. Jejich závěry jsou tak diametrálně rozdílné.
39. Pro úplnost je ještě třeba zmínit následující dvě vyjádření, která jsou ve shodě s výše citovanými podklady dodanými žalobcem a jimiž se závazné stanovisko rovněž nezabývá: 5) Vyjádření architekta města Ing. R. J., které předložil žalobce již v počátku řízení. Architekt města upozorňuje na nevhodnost záměru a zdůvodňuje, proč by měl zůstat zachován přírodní charakter lokality nebo alespoň změněn povrch navrhované stavby. 6) Vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny coby odborné organizace zřizované Ministerstvem životního prostředí, které upozorňuje na negativní dopady zamýšlené stavby včetně zavlečení motorové dopravy, kterému nebude možno nijak zamezit, a rovněž zdůvodňuje, proč by lokalita měla zůstat v přírodní podobě, přičemž navrhuje alternativní řešení stavební konstrukce.
40. Ačkoliv se tedy v průběhu řízení součástí spisu staly nové dokumenty, jejichž závěry vyvracejí nebo přinejmenším zpochybňují obsah dřívějších závazných stanovisek (především orgánu ochrany přírody a orgánu státní památkové péče) a obsahují skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ochrany přírody, závazné stanovisko orgánu ochrany přírody vypracované jako podklad pro územní řízení dle § 149 správního řádu tyto skutečnosti nezohlednilo, a nereflekovaly na ně ani přezkumné nadřízené orgány.
41. Žalobce v průběhu řízení uplatnil námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska a dále namítal, že ačkoliv byla DÚR v průběhu řízení dvakrát změněna, závazné stanovisko nebylo přehodnoceno a navíc neobsahuje odkaz na číslo a verzi projektové dokumentace, k níž se vyjadřuje, nelze tak s jistotou určit, z jaké verze projektové dokumentace vychází. Kromě rozporů uvedených výše žalobce namítal, že v závazném stanovisku absentuje vyhodnocení barevného provedení asfaltu a dopadů na VKP, hodnocení vlivu záměru na VKP a zdůvodnění povoleného zásahu do VKP i krajinného rázu. Závazné stanovisko dále nařizuje šíření nepůvodních druhů rostlin v prostoru Stavby, a to včetně prostoru uvnitř ochranného pásma PP Zebín s vzácnými rostlinnými společenstvy (konkrétně osetí technickou travní směsí jak předepisuje DÚR, viz též

podmínka č. 4 Rozhodnutí správního orgánu I. stupně), neřeší dostatečně rozpory v počtech kácených dřevin, nevypořádalo se s barvou asfaltu při hodnocení vlivu na krajinný ráz a s námitkami ohledně metodiky hodnocení vlivu na krajinný ráz.

42. **Jedenáctým žalobním bodem žalobce namítal nezákonnost závazného stanoviska orgánu státní památkové péče.**
43. Městský úřad Nová Paka – odbor kultury vydal dne 15. 4. 2019, pod č. j. MUNP/2019/4945/ŠK/KW, závazné stanovisko (ve věci v pořadí druhé), kterým shledal navrhovaný záměr za přípustný z hlediska státní památkové péče v plném rozsahu, tzn. bez podmínek (spis-přílohy, pol. č. 59). Žalobce namítl rozpory ve svém odvolání, uvedl hrozící poškození hodnot a požadoval přezkum tohoto závazného stanoviska. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor kultury, svým obsáhlým závazným stanoviskem, č. j. KUKHK-37561/KP/2022-9 (odvolací spis, pol. č. 25), toto závazné stanovisko potvrdil, přičemž se kromě vyvracení argumentace žalobce zaměřil především na zdůvodnění, proč žalobcem namítaný regulativ (viz níže) dnes vůbec nelze považovat za platný, což odůvodnil stávající interpretací zák. 20/1987 Sb. S těmito závěry žalobce vyjádřil nesouhlas.
44. Uvedl, že navrhovaný záměr je v rozporu s platnými podmínkami památkové ochrany stanovenými rozhodnutím Okresního úřadu v Jičíně, č. j. RK 1341/96/96/R105-OP/Sm, ze dne 28. 8. 1996. Příslušné závazné stanovisko bylo vydáno v rozporu se zákonem z důvodu rozporů záměru s podmínkami ochrany a z důvodu, že správní orgán nezjistil všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Námitky žalobce směřující proti tomuto závaznému stanovisku nebyly řádně vypořádány a odůvodnění je zmatečné. Podmínky ochrany, které se vztahují na lokalitu zamýšleného záměru, jsou pak stanoveny rozhodnutím Okresního úřadu v Jičíně, č. j. RK 1341/96/96/R105-OP/Sm, ze dne 28. 8. 1996 (tyto následně v žalobě citoval).
45. Žalobce shledává následující rozpory záměru s platným regulativem:
- Podle dokumentace k územnímu řízení (spis-přílohy, pol. č. 1) se má jednat o výstavbu asfaltové komunikace o šířce 3 m, s dopravním značením, zesílenými nájezdy a dalšími urbánními prvky, což představuje principiální vizuální změnu ze současné proslapané přírodní pěšiny jabloňovou alejí. To představuje porušení podmínek B.1, B.2 a B.3 výše uváděného regulativu.
 - Podle znaleckého posudku Ing. M. K. č. 11/21/2020 ze 16. 8. 2020 (spis, pol. č. 122, příl. 1) dojde stavební činností související se záměrem k likvidaci jabloňové aleje, která je centrálním pohledovým prvkem tvořícím prostředí dotčeného prostoru, a to především z důvodu značného poškození kořenového systému stromů a následně poškození korun stromů stavební technikou, bez které výstavbu tohoto typu komunikace nelze realizovat, což představuje porušení podmínek B.1 a B.5 výše citovaného regulativu.
 - Dle Posouzení vlivu záměru „Cyklostezka Jičín – Železnice“ na krajinný ráz od Ing. Mgr. M. P. z 30. 8. 2020 (spis, pol. č. 122, příl. 2) bude vliv záměru na krajinný ráz středně silný až silný. Dojde k ovlivnění historicky dochované krajiny a dále estetické stránky dotčeného prostoru. Změna povrchu bude mít vliv na bezprostřední krajinné scenérie. Zejména dojde ke ztrátě dojmu, že se návštěvník (chodec, turista) pohybuje dochovanou barokní krajinou. Dojde k významnějšímu narušení některých prvků tvořících krajinný ráz. Výše uvedené znamená porušení podmínek B.1 a B.5 výše citovaného regulativu.

46. Dále žalobce odkazoval na vybrané pasáže textu Mgr. P. K., dříve úřední osoby Oddělení památkové péče Městského úřadu Jičín (spis, pol. č. 41, příl. 2), vyjádření J. G., autora studie „Jičín – Město čtyř krajin“ (RMG Jičín, 2005), která je dnes územně-plánovacím podkladem (spis, součástí pol. č. 41), a na vybrané pasáže vyjádření Ing. arch. R. J. (spis, pol. č. 41, příl. 10).
47. **Konečně posledním, v pořadí dvanáctým, žalobním bodem žalobce napadal nezákonnost udělené výjimky ze zvláštní druhové ochrany dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a následného procesu jejího přezkumu (pozbytí a znovunabytí právní moci).**
48. Krajský úřad Královéhradeckého kraje vydal, pod č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, dne 27. 4. 2020 výjimku ze zvláštní druhové ochrany dle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně výjimku z rušení, zraňování a usmrcování zvláště chráněných druhů (spis-přílohy, pol. č. 61). Žalobce požaduje její přezkum, neboť má za to, že tato výjimka byla udělena nezákonně a nezákonně proběhl také následný proces jejího „obživení“.
49. Výjimka je zákonem vyžadovanou součástí podkladů pro územní řízení. Žalobce spatřuje její nezákonnost (ve shodě s původním rozhodnutím Ministerstva životního prostředí – Odboru výkonu VI., č. j. MZP/2020/550/1483-He, spis, pol. č. 99, příl. 1) především v nesplnění zákonných podmínek pro povolení výjimky u zvláště chráněných druhů, které jsou chráněny dle práva Evropských společenství, tedy kumulativních podmínek uvedených v § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny z neuvedení žádného relevantního důvodu, proč by měl nad zájmem ochrany přírody v případě druhů požívajících vysokého stupně ochrany převážet jiný zájem, a dále z jejího udělení na neúměrně dlouhou dobu (do 31. 12. 2026).
50. Druhy chráněné dle práva Evropských společenství byly zjištěny biologickým hodnocením (nařízením z pokynu MŽP), které bylo nejspíše prováděno pro krátký úsek trasy, který prochází zvláště chráněným územím – ochranným pásmem přírodní památky Zebín (absence tohoto dokumentu ve správním spise je namítána v jednom ze žalobních bodů výše), konkrétně ještěrka obecná (*Lacerta agilis*), ůhýk obecný (*Lanius collurio*), lejsek šedý (*Muscicapa striata*) a žluva hajní (*Oriolus oriolus*). Kromě nich byly v tomto zvláště chráněném území zjištěny dále druhy slepýš křehký (*Anguis fragilis*), ropucha obecná (*Bufo bufo*), užovka obojková (*Natrix natrix*), otakárek fenyklový (*Papilio machaon*) a otakárek ovocný (*Iphiclides podalirius*). Pro jiné části trasy navrhované Stavby žádné biologické hodnocení prováděno nebylo.
51. Žalobce pro úplnost uvádí, že se hodlal účastnit řízení o vydání výjimky a očekával zveřejnění informace o zahájení řízení na úřední desce. Žádná informace o zahájení řízení o této výjimce však nikdy na úřední desce zveřejněna nebyla. Po nalezení výjimky ve spisu žalobce podal k nadřízenému orgánu (MŽP) podnět k přezkumu tohoto rozhodnutí z důvodu nezákonnosti. MŽP, Odbor výkonu státní správy VI., svým rozhodnutím, č. j. MZP/2020/550/1483-He, (sp. zn.: ZN/MZP/2018/550/188), z 13. 11. 2020 výjimku pro značný rozsah nezákonnosti zrušil a věc vrátil k novému projednání (spis, pol. č. 99, příl. 1).
52. Žadatel reagoval rozkladem podaným k ministrovi životního prostředí. Ministr na základě návrhu rozkladové komise rozhodl zcela opačně a zrušil zrušující rozhodnutí Ministerstva životního prostředí. Rozhodnutí ministra však neuvádí konkrétní důvody, proč bylo napadené (zrušovací) rozhodnutí nekonkrétní a nepřezkoumatelné, a samo je tak nepřezkoumatelné.

53. Ministerstvo životního prostředí, Odbor VI., následně přezkumné řízení usnesením zastavil prakticky s uvedením jediného důvodu, a tím byly „právní názory pana ministra“ (č. j. MZP/2021/550/834-He ze dne 30. 6. 2021, spis, pol. č. 108). Text usnesení obsahuje pasáže, jejichž jediným smyslem patrně bylo podřídít se názoru ministra coby vyšší instance, avšak v kontextu původního rozhodnutí i rozhodnutí o výjimce působí značně nekonzistentně.
54. Výjimka byla vydána nezákonně a nezákonně proběhl i proces jejího přezkumu, protože jak rozhodnutí ministra životního prostředí, tak následné usnesení o zastavení přezkumného řízení neuvádějí přezkoumatelné důvody, pro které bylo tak rozhodnuto, jsou vnitřně rozporné a jak je patrné z předchozího odstavce, v usnesení o zastavení přezkumného řízení se nachází i důvod, který je samotnou výjimkou, jejíž přezkum byl prováděn, vyvrácen.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

55. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 14. 7. 2023, ve kterém uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.
56. Žalovaný postupně reagoval na jednotlivé žalobní body žalobce a k těmto podával své vyjádření odkazem na konkrétní argumentaci uvedenou v jeho rozhodnutí. Zdůraznil, že veškeré námitky žalobce, vznesené v průběhu územního řízení, nebo v jeho odvoláních (v průběhu let), byly vypořádány a žalobcem napadaná závazná stanoviska byla přezkoumána nadřízenými dotčenými orgány.
57. Ve vztahu k žalobním bodům ad 1 až ad 3 žalovaný uvedl, že pokud dojde – po vydání územního rozhodnutí – k zjištění, že jsou Předmětnou stavbou ohroženy další chráněné rostliny či živočichové, je možné tuto problematiku řešit postupem dle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce ve své replice ze dne 28. 8. 2023 však uvedl, že ono ustanovení, na které žalobce odkazuje, se do právní úpravy dostalo až ke dni 1. 1. 2018, avšak předmětné územní řízení se řídí právní úpravou platnou a účinnou do 31. 12. 2017.
58. Pokud jde o žalobní body týkající se závazných stanovisek vydaných v průběhu územního řízení před správními orgány obou stupňů, žalovaný konstatoval, že se s jejich obsahem ztotožňuje, neboť tato byla řádně přezkoumána a potvrzena. Žalobce ve své replice v této souvislosti spíše zopakoval svá tvrzení již obsažená v žalobě.
59. Dále žalovaný odkazem na obsah jednotlivých listin, které jsou obsahem správního spisu, deklaroval, proč došlo k tomu, že povrch Předmětné stavby bude projednáván ve stavebním řízení (str. 4 vyjádření žalovaného). Žalobce s uvedeným vyjádřil nesouhlas ve své replice.
60. V neposlední řadě se žalovaný vyjadřoval ke způsobu vedení správních spisů a zdůraznil, že žalobce v žalobě obecně konstatuje, že jeho námitky nebyly v řízení před správními orgány obou stupňů vypořádány, už však nespecifikuje, o jaké konkrétní námitky jde. Žalobce s touto argumentací žalovaného ve své replice rovněž vyjádřil nesouhlas. Stejně tak žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného stran vydání opravného rozhodnutí.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

61. Do předmětného řízení se přihlásily celkem 4 subjekty do postavení osob zúčastněných na řízení. Tyto jsou specifikovány v záhlaví tohoto rozsudku.

62. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 podala ke krajskému soudu vyjádření ve věci dne 23. 8. 2023 (k tomu srov. č. l. 128 – 129 soudního spisu). Uvedla, že Předmětná stavba má procházet perspektivní lokalitou dosud poměrně zachované historické krajiny s výskytem zvláště chráněných druhů živočichů. Z pohledu Osoby zúčastněné na řízení č. 2 je nutné poukázat na výskyt chráněných druhů ptáků. Uvedla, že realizaci Předmětné stavby budou tito chránění ptáci (které specifikovala) negativním způsobem ovlivněni, včetně jejich stanovišť (biotopu).
63. Další do řízení přihlášené osoby zúčastněné na řízení ve věci písemná podání nepodaly.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

64. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem žalobce i žalovaný souhlasili postupem dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
65. Žalobce v žalobě odkazoval na řadu listin, které navrhoval k provedení jako listinné důkazy. Většina z těchto listin je však součástí správního spisu, který byl krajskému soudu žalovaným předložen. Žalobce sám u jednotlivých důkazních návrhů odkazuje na části správního spisu, kde se tyto listiny nacházejí. Ani zbylé návrhy k provedení dokazování (které šly nad rámec správního spisu) krajský soud v řízení pro nadbytečnost neprováděl, neboť žalobní argumentace sama o sobě v této souvislosti nebyla důvodná (jak je podrobně uvedeno dále). O věci usoudil následovně.

Skutkový stav

66. Pokud jde o procesní vývoj nyní projednávané věci, krajský soud předepisuje, že o žádosti žadatele ze dne 23. 11. 2015 o vydání rozhodnutí o umístění Předmětné stavby již bylo dříve rozhodováno, konkrétně správní orgán I. stupně vydal dne 9. 7. 2018, pod č. j. MUNP/2018/9220/SÚ/Lc, první rozhodnutí o umístění Stavby v této věci. K odvolání řady účastníků územního řízení (mj. i nynějšího žalobce) bylo toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2019, č. j. KUKHK-29455/UP/2018/Bk, a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena se závazným právním názorem. Žalovaný již v tomto původním kasačním rozhodnutí vypořádal řadu námitek, které žalobce uplatňuje opakovaně a v zásadě nehledě na další procesní vývoj projednávané věci.
67. Správní orgán I. stupně následně rozhodoval ve věci opakovaně, konkrétně rozhodnutím ze dne 4. 3. 2021, č. j. MUNP/2021/2/SÚ/LC. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno (pro zrušení podkladu, ze kterého vycházelo) autoremedurně samotným správním orgánem I. stupně postupem dle § 87 správního řádu. Následovalo vydání Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak je specifikováno výše. Proti tomuto bylo opět podáno odvolání více účastníky územního řízení, mj. žalobcem. K těmto odvoláním bylo Rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změněno (doplněna podmínka č. 9) a ve zbytku byla odvolání zamítnuta a uváděné rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Následně bylo žalovaným dne 24. 4. 2023, pod č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK), vydáno opravné rozhodnutí (o tomto bude ještě pojednáno níže).

Právní posouzení

68. Krajský soud prvně uvádí, že se zabýval obecně postavením spolků (tedy i žalobce) v průběhu posledního vývoje právní úpravy. To vše s tím, že předmětné územní řízení bylo zahájeno dne 23. 11. 2015 – rozhodná právní úprava je tedy k tomuto dni (k tomu srov. čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.).
69. Postavení ekologických spolků naznačovalo velké změny s účinností k 1. 1. 2018. Dne 1. 1. 2018 nabyl účinnosti zákon č. 225/2017 Sb., kterým se mění stavební zákon a další související zákony (např. i zákon o ochraně přírody a krajiny). Jednou z nejvýznamnějších změn, které tato novela zavedla, je změna v okruhu účastníků v řízeních podle stavebního zákona, kterou došlo k omezení účasti ekologických spolků zejména v územním a stavebním řízení.
70. Zákon o ochraně přírody a krajiny (konkrétně § 70) ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017 stanovil, že občanské sdružení je oprávněno se účastnit řízení, jestliže oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno. Uvedené možnosti mohlo využít takové občanské sdružení, které splňovalo podmínky v § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, pokud je jeho hlavním posláním dle stanov ochrana přírody a krajiny a které má právní subjektivitu.
71. S účinností k 1. 1. 2018 došlo k úpravě dikce § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny tak, že slova „správního řízení“ byla nahrazena slovy „řízení podle tohoto zákona“. Nyní se na základě předmětného ustanovení mohou ekologické spolky účastnit pouze řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny, pokud v příslušných řízeních mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, např. zájmy ochrany volně žijících živočichů či planě rostoucích rostlin, jak je specifikováno v § 1 - § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění platném a účinném po 1. 1. 2018.
72. Ústavní konformitou výše popsané „nové“ právní úpravy se zabýval Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, uvedl, že:

„I. Ústavní soud považuje za zásadní a nepřekročitelnou ústavní kautelu, že podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Co se však týče účastenství ve správních řízeních jakožto řízení „u jiného orgánu“, toho se nelze dle čl. 36 odst. 1 Listiny domáhat vždy, ale pouze ve „stanovených případech“. V jiných případech je to pak nezávislý a nestranný soud, u něhož se lze postupem stanoveným procesními předpisy domáhat svého ústavně zaručeného práva podle Listiny. Právo podle čl. 36 odst. 1 Listiny je nutno vykládat rovněž systematicky ve vazbě na čl. 38 odst. 2 Listiny, které se vztahuje na osoby, o jejichž právech a povinnostech má být v řízení jednáno. Je přitom potřeba odlišovat právo, kterému má být v řízení poskytnuta ochrana, od pouhého – byť právem kvalifikovaného – zájmu.

II. Z ústavního pořádku ani z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, nelze dovodit povinnost státu zajistit spolkům, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, účastenství ve všech správních řízeních.

III. Právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny je právem s relativním obsahem a lze se ho domáhat pouze v rámci zákonů, které ho provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny). Ústavnost zásahu do tohoto základního práva je třeba posuzovat nikoliv testem proporcionality, ale testem racionality. Za podstatu tohoto práva lze považovat závazek státu

k ochraně proti zásahu do životního prostředí, dosahuje-li zásah takové míry, že znemožňuje realizaci základních životních potřeb člověka. Ustanovení § 70 odst. 3 věty první zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb., ve slovech „podle tohoto zákona“ do podstaty tohoto práva nezasahuje, neboť pouze zužuje procesní aspekt jeho uplatňování ve správním (nikoliv rovněž soudním) řízení. Je navíc vedeno zcela legitimní snahou o zrychlení územního a stavebního řízení. Toto ustanovení ob stojí i z pohledu své racionality sensu stricto. Důvodem k jeho zrušení Ústavním soudem nemůže být skutečnost, že nemusí jít nutně o nejvhodnější a nejúčinnější možné řešení neúměrné délky některých správních řízení.“

73. Nyní projednávaná věc však spadá do právní úpravy platné a účinné ke dni 31. 12. 2017, žalobce tedy do územního řízení vstoupil postupem dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017.
74. Nehledě na posledně uváděné však krajský soud připomíná i dikci § 89 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění (tedy ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017), dle které platí, že: „Obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námitky, pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží.“
75. Výše uvedené právní mantinely a obecná právní východiska jsou klíčové stran posouzení nyní projednávané věci.
76. Pokud jde o vypořádání jednotlivých žalobních bodů, krajský soud tedy na tomto místě níže vypořádává **žalobní body 1, 2 a 3** (jak jsou specifikovány výše), které spolu úzce obsahově souvisí. Jejich vypořádání se věnoval žalovaný na stranách 20, 21 a 23 – 24 v žalobou napadeném rozhodnutí.
77. Pokud jde o onu výjimku podle dikce § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, krajský soud nejprve shrne skutkový vývoj vztahující se k této otázce. Při prvním rozhodování správního orgánu I. stupně nebylo o tuto výjimku žadatelem požádáno a její absence, která byla namítána v prvním odvolacím řízení dalšími účastníky řízení (mj. i žalobcem), byla důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 7. 2018, pod č. j. MUNP/2018/9220/SÚ/Lc, žalovaným – konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. KUKHK-29455/UP/2018/Bk.
78. Žadatel v novém projednání mimo jiné doplnil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 27. 4. 2020, č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, kterým byla povolena výjimka podle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazu rušit, zraňovat nebo usmrcovat vybrané druhy zvláště chráněných živočichů. Uvedené rozhodnutí bylo následně rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 13. 11. 2020, č. j. MŽP/2020/550/1483-He, zrušeno (s ohledem na zrušení tohoto podkladu správní orgán I. stupně autoremedurně zrušil své v pořadí druhé rozhodnutí o umístění Stavby – tedy rozhodnutí ze dne 4. 3. 2021, č. j. MUNP/2021/2/SÚ/LC). S touto skutečností však žadatel nesouhlasil a podal k ministrovi rozklad, k němuž ministr rozhodnutí svého ministerstva ze dne 13. 11. 2020 rozhodnutím ze dne 17. 5. 2021, č. j. MŽP/2020/430/982, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

79. V tomto novém projednání v rámci přezkumného řízení Ministerstvo životního prostředí ČR došlo k závěru, že „*autor hodnocení navrhnul opatření na zmírnění výše uvedených negativních vlivů záměru (změna trasy komunikace, změna povrchu na mlatový povrch, vhodná doba realizace, kácení a náhradní výsadba dřevin atd.), a na základě těchto skutečností nemůže navržený záměr ovlivnit populace vybraných druhů zvláště chráněných živočichů.*“ Pro nedůvodnost tak dne 30. 6. 2021 usnesením, pod č. j. MŽP/2021/550834-He, Ministerstvo životního prostředí ČR přezkumné řízení zastavilo.
80. Pokud jde o právní souvislosti, krajský soud uvádí, že ve věci bylo řádně zpracováno – po výtce v tomto směru – biologické hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žadatel tedy nechal zpracovat zákonem požadovaný dokument – Hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny, který byl zpracován Ing. Mgr. M. P. a kol. v roce 2019. V souladu s tímto dokumentem žadatel podal žádost o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ta mu byla udělena rozhodnutím ze dne 27. 4. 2020, č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4. Toto rozhodnutí o udělení výjimky se vydává na žádost – odvíjí se od obsahu dokumentu zpracovaného dle dikce § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny – a jde o samostatné rozhodnutí vydávané k žádosti adresáta (má samostatný předmět řízení – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 299/2018-69). V daném rozhodnutí jsou specifikovány druhy, ke kterým se toto rozhodnutí vztahuje s tím, že je zde existence i dalších, které však nebudou realizací záměru dotčeny ve smyslu § 67 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (např. ptáci při přeletu a další).
81. Podle § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny mohou hodnocení podle § 67 tohoto zákona provádět pouze fyzické osoby, které jsou držiteli zvláštní autorizace udělované a odnímané Ministerstvem životního prostředí. Podmínky pro udělení autorizace stanoví § 45i odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a v podrobnostech prováděcí předpis MŽP, jímž je vyhláška č. 468/2000 Sb., o autorizovaných osobách podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Seznam autorizovaných osob k provádění hodnocení podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny včetně doby platnosti autorizace je k dispozici na webových stránkách MŽP (https://www.mzp.cz/cz/hodnoceni_vlivu_zasahu_priroda_krajina).
82. V daném případě tak nelze závěry v tomto hodnocení uváděné vyvracet jinými dokumenty, které nejsou zpracovány osobou výše specifikovanou. Žalobcem předložená zjištění RNDr. M. a MVDr. Š. (na které žalobce odkazuje v žalobě a které dodal do správního spisu) tak nemohou zvrátit závěry uvedené v hodnocení zpracovaném dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť nejde o osoby (z jejich vyjádření to neplyne a ani žalobce nic takové netvrdí), které mohou vydávat ono hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny.
83. Rozhodnutí o výjimce tedy bylo vydáno v souladu se zákonem v návaznosti na žádost žadatele (město Jičín), jejíž obsah vycházel z hodnocení vydaného k tomu oprávněnou osobou dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny (na tomto místě se krajský soud nevyjadřuje k otázce zákonnosti tohoto rozhodnutí, k tomu srov. vypořádání žalobní námitky č. 12).
84. Uvedené hodnocení není součástí správního spisu o umístění Předmětné stavby (ačkoli se žalobce opakovaně domáhal, aby se toto hodnocení součástí spisového materiálu stalo). Hodnocení podle § 67 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je důležitým odborným podkladem pro vydávání povolení, souhlasů či závazných stanovisek orgánů

ochrany přírody, ať již formou rozhodnutí, nebo závazného stanoviska podle § 149 správního řádu. Jde o odborný podklad, který slouží pro účely rozhodování orgánu ochrany přírody a krajiny, nejde o podklad relevantní v územním či stavebním řízení. Pro účely územního řízení jsou důležité závěry rozhodnutí vydaného podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny – závěry tam uvedené žalobce nikterak konkrétně nerozporuje a sám nenabízí odpovídající hodnocení (zpracované ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny), které by vyvracelo či relativizovalo závěry uvedené v rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (které obsahově zcela navazuje na ono hodnocení zpracované podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny). Přezkum dokumentů vydaných na úseku ochrany přírody a krajiny nepřísluší stavebnímu úřadu. Příslušnost k přezkumu podkladů vydaných dotčenými orgány pro účely územního či stavebního řízení je stanovena zákonem – přezkum uvedeného rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ostatně i v předmětné věci probíhal – jak je uvedeno výše. K této otázce se krajský soud ještě bude podrobně vyjadřovat v rámci vypořádání posledního, v pořadí 12. žalobního bodu. Závěrem lze však konstatovat, že ono hodnocení zpracované podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny není podkladem pro vydání územního rozhodnutí (Rozhodnutí správního orgánu I. stupně), nemusí být tedy obsahem správního spisu k nyní přezkoumávané věci.

85. S ohledem na výše uvedené tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobní body č. 1, 2 a 3 (jak jsou specifikovány shora v popisu obsahu žaloby) jsou nedůvodné.
86. Následně se krajský soud zabýval problematikou vznesenou v **žalobních bodech č. 4, 5 a 6**. I tyto žalobní body spolu totiž obsahově korespondují.
87. Uvedené žalobní body se týkají problematiky samotné realizace Stavby, je proto nutné nastínit s tím související skutečnosti. Odvolatelé (mj. i žalobce) v průběhu územního řízení argumentovali tím, že je nežádoucí, aby povrch cyklostezky byl asfaltový. V průběhu přezkumného řízení vztahujícího se k výše uváděnému rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny vyšlo najevo, že žadatel uvažuje o tom, že povrch Stavby nebude asfaltový, ale mlatový (jak ostatně žádali účastníci územního řízení – zejména spolky).
88. Žalovaný v rámci odvolacího řízení upřesnil, že otázka povrchu Stavby je již otázka její realizace a tudíž otázka spadající do stavebního řízení a nikoli řízení územního. Uvedl (konkrétně na straně 21 žalobou napadeného rozhodnutí), že účelem územního řízení, v němž stavební úřad schvaluje navržený záměr, je stanovení podmínek pro využití a ochranu území, podmínek pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví stavební zákon, a v odůvodnění vždy vyhodnotí připomínky veřejnosti (viz § 92 stavebního zákona). V územním řízení se tedy neřeší jednotlivé technické detaily stavby, neboť primárním úkolem je ověřit soulad navrhované stavby s podmínkami v území. Vlastní stavebně technické řešení a konkrétní způsob materiálového provedení stavby je otázkou řízení stavebního.
89. Z těchto důvodů a na základě výsledků projednávání bylo nutno uložit pro umístění a projektovou přípravu stavby podmínku č. 9, týkající se provedení a finálního povrchu

Stavby, kterou se zabezpečí soulad navržené Stavby s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení – k tomu viz § 90 písm. e) stavebního zákona.

90. Řešení povrchu Stavby ve stavebním řízení není zkrácením práv žalobce – a to i za předpokladu, že v takovém řízení již nemusí být jeho účastníkem vzhledem na novelizaci stavebního zákona zákonem č. 225/2017 Sb. Této otázce se ostatně již věnoval Ústavní soud ve výše citovaném nálezu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17 (právní úprava je ústavně konformní). Čtvrtý žalobní bod tak není důvodný.
91. Skutečnost, že povrch Stavby bude ještě projednáván a nebude asfaltový, je de facto vyhověním požadavku spolku v pozici odvolatelů v územním řízení. Pátý žalobní bod v této souvislosti rovněž není důvodným žalobním bodem, neboť zde nedochází k dotčení práv žalobce – respektive k dotčení jeho postavení stran hájení veřejného zájmu v podobě ochrany přírody a krajiny.
92. Pokud jde o částečnou změnu Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou provedl žalovaný v žalobu napadeném rozhodnutí, rovněž s tímto související žalobní bod (v pořadí 6. žalobní bod) není důvodný.
93. Žalovaný svým rozhodnutím, č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK), ev. č. 30828/2023/KHK, do Rozhodnutí správního orgánu I. stupně mj. nově vložil podmínku č. 9, která zní: „9. V projektové dokumentaci pro stavební řízení bude dořešena skladba, povrch a finální provedení cyklostezky na základě výsledků projednání s dotčenými orgány. Bude zohledněna skutečnost, kdy Ministerstvo životního prostředí ČR zastavilo usnesením č.j. MZP/2020/430/982 ze dne 27.05.2021 přezkumné řízení ve věci rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 27.04.2020, č.j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, na základě toho, že žadatel pro zmírnění dopadů stavby na životní prostředí navrhnul změnu povrchu cyklostezky z asfaltového na mlatový.“
94. Dne 24. 4. 2023 pak žalovaný vydal opravné rozhodnutí (č. j. KUKHK-6530/UP/2022 (AK), identifikátor 44562/2023/KHK, kterým svůj vlastní výrok změnil tak, že z výše citované podmínky odstranil tuto část: „Bude zohledněna skutečnost, kdy Ministerstvo životního prostředí ČR zastavilo usnesením č. j. MZP/2020/430/982 ze dne 27.05.2021 přezkumné řízení ve věci rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 27.04.2020, č.j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, na základě toho, že žadatel pro zmírnění dopadů stavby na životní prostředí navrhnul změnu povrchu cyklostezky z asfaltového na mlatový.“
95. Tuto změnu provedl postupem pro opravu zřejmých nesprávností, tedy postupem dle § 70 správního řádu.
96. Uvedený postup krajský soud hodnotí jako přijatelný, neboť věcná stránka podmínky č. 9 byla zachována – i nadále je pro účely stavebního řízení stanovena povinnost, že: „V projektové dokumentaci pro stavební řízení bude dořešena skladba, povrch a finální provedení cyklostezky na základě výsledků projednání s dotčenými orgány.“
97. Zbytek podmínky č. 9, kterou vneslo do Rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutí žalovaného je de facto právně nic neříkajícím textem, který vysvětluje důvody, na které podmínka č. 9 navazuje. Odstraněním této části textu nedošlo k zániku podmínky jako takové – jejím smyslem je, že v průběhu stavebního řízení bude řešena otázka technické realizace Stavby. Uvedená „změna“ přinesená opravným rozhodnutím

žalovaného ani není způsobilá zasáhnout do právního postavení žalobce, neboť její normativní obsah (proti kterému žalobní bod žalobce nesměřuje) byl zachován.

98. Pokud jde o **sedmý žalobní bod**, tento se skládal z řady námitek, zejména procesního charakteru.
99. Žalobce namítal, že správní spis v předmětné věci nebyl veden řádně, neboť jednotlivé dokumenty byly zakládány ve dvou spisech (jeden z těchto spisů byl dle tvrzení žalobce označen jako přílohová část). Žalobce se tak nemohl seznámit se všemi dokumenty řádně.
100. K uvedené dílčí žalobní argumentaci krajský soud uvádí, že tato je nedůvodná. Krajskému soudu byl správní spis předložen a tento tak může konstatovat, že spis se skládá dokonce ze tří částí (složek), vyjma projektové dokumentace. Tyto jsou opatřeny rejstříkem jednotlivých písemností s jejich konkrétním značením a dnem vydání. Stejně tak je uvedeno na kterém čísle listu se ta která písemnost nachází. Sám žalobce v poměrně obsáhlé žalobě (tato čítá na 34 stran textu) odkazuje velmi konkrétně na obsah správního spisu, kde se konkrétně nacházejí ty které listiny. Žalobce nadto nikterak nekonkretizuje, jaké listiny ve spise nedohledal (nyní nehledě na žalobní bod č. 3), a proto se s jejich obsahem nemohl seznámit a vypořádat. Uvedený žalobní bod nadto dle názoru krajského soudu nikterak nezasahuje do práv žalobce (striktně nahlíženo na problematiku vedení správního spisu). Pokud jde o nemožnost seznámení se s nějakými listinami, v této části je žalobní argumentace žalobce příliš obecná (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
101. Pokud jde o další dílčí žalobní tvrzení uvedená výše v daném žalobním bodu, tedy žalobní argumentace, že se správní orgány nevypořádaly s podklady doloženými žalobcem (posouzení entomologa, posouzení ornitologa, posudek soudního znalce a posouzení krajinného rázu autorizovanou osobou), k těmto skutečnostem se krajský soud podrobně vyjadřuje ve vypořádání žalobních bodů č. 1 – 3, jak je uvedeno výše a ve vypořádání žalobního bodu č. 10, jak je uvedeno níže. Tato argumentace je rovněž nedůvodná.
102. Dále žalobce namítal, že se správní orgány komplexně nezabývaly vyjádřením Agentury ochrany přírody a krajiny (č. j. 03748/VC/2021).
103. K této otázce se žalovaný velmi podrobně vyjádřil na str. č. 31 – 32 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 2. 8. 2021 (č. j. 03748/VC/2021 – položka 109 správního spisu) je nutné chápat jako podklad odborné organizace v oblasti ochrany přírody a krajiny (v souladu s § 78 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny). Nejde tedy o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu – podmínky takového vyjádření tedy nejsou závazné pro stavební úřad (jde o jeden z podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu). Nadto uvedené doporučení řešilo zejména problematiku asfaltového povrchu, přičemž tato otázka bude následně řešena v navazujícím stavebním řízení (k tomu ostatně srov. blíže str. 31 – 33 žalobou napadeného rozhodnutí).
104. K výše vypořádanému sedmému žalobnímu bodu považuje krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce

odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

105. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
106. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění*

rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

107. V pořadí **osmým žalobním bodem** žalobce namítal, že přestože byli všichni zaměstnanci Městského úřadu Jičín vyloučeni z projednání a rozhodování pro tzv. systémovou podjatost, byly v územním řízení použity podklady připravené těmito osobami. Konkrétně v případě rozhodnutí Městského úřadu Jičín – odboru dopravy, č. j. MuJc/2015/30021/DOP/dům, ze dne 20. 11. 2015, kterým byla povolena výjimka z obecných požadavků na výstavbu, a vyjádření téhož orgánu, č. j. MuJc/2016/34817/DOP/dům, ze dne 4. 1. 2017. Dále žalobce tvrdil, že později během prvního odvolacího řízení vydal Odbor dopravy Krajského úřadu Královéhradeckého kraje sdělení, č. j. KUKHK-30314/DS/2017-2-Ma, kterým o některých z těchto podjatých osob rozhodl tak, že naopak nejsou podjate a vyloučené z rozhodování o podkladovém stanovisku (stanovení dopravního značení) v téže věci.
108. Pokud jde o přípravu podkladů osobami, které byly následně vyloučeny pro tzv. systémovou podjatost, nejde v tomto případě o důvodné žalobní tvrzení. Příprava podkladů sama o sobě nepředjímá výsledek rozhodnutí (který žalobce ani nespornuje). Podklady pro rozhodnutí jsou následně hodnoceny správním orgánem postupem dle § 50 a násl. správního řádu – to vše při zohlednění požadavků uvedených v § 3 správního řádu. Uvedené tak nemohlo mít žádný vliv na zákonnost žalobcem uváděných rozhodnutí – žalobce ostatně ani nic takového netvrdí.
109. Pokud jde o problematiku dopravního značení na Předmětné stavbě, jde o opatření obecné povahy, č. j. MuJc/2017/24166/DOP/dům/5, ze dne 6. 12. 2017 o stanovení dopravního značení se sdělením Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ve kterém tento posoudil, že oprávněné úřední osoby ve věci vyřizování žádostí o povolení výjimky z ustanovení bodu 1.1.2 přílohy č. 2 vyhlášky o bezbariérovém užívání staveb příslušným speciálním stavebním úřadem podle § 169 odst. 4 stavebního zákona a stanovení místní úpravy provozu příslušným silničním správním úřadem na nové dopravní značení C3a a C9b na začátku a konci cyklostezky vyloučeny nejsou.
110. Kdo a jakým způsobem bude rozhodovat o dopravním značení na cyklostezce či o výjimkách a dalších otázkách souvisejících s užíváním cyklostezky ve smyslu jejího dopravního zatížení, se nemůže nikterak dotknout postavení žalobce a veřejného zájmu, který chrání – tedy ochrany přírody a krajiny.

111. Uvedená námitka v územním řízení přesáhla mantinely dikce § 89 odst. 4 stavebního zákona ve znění platném a účinném před 1. 1. 2018. Přesto ji však žalovaný náležitě vypořádal na stranách 17 – 18 žalobou napadeného rozhodnutí.
112. Pokud jde o **žalobní bod č. 9**, tento se týká problematiky souladu záměru Stavby s územním plánem. Ani tento žalobní bod není důvodný. Krajský soud zároveň předesílá, že ačkoli dle jeho názoru uvedená námitka (nyní žalobní bod) přesahovala dikci § 89 odst. 4 stavebního zákona ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017, byla žalovaným řádně vypořádána a to na stranách 19 – 22 žalobou napadeného rozhodnutí. Stejně tak se k ní vyjádří krajský soud.
113. Nejprve je však nutno poznamenat, že dle právní úpravy, která je rozhodná pro nyní projednávanou věc, se otázkou souladu Stavby, respektive záměru Stavby, zabýval sám stavební úřad (dle právní úpravy platné a účinné do 31. 12. 2017 neexistoval institut závazného stanoviska orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona – toto zavádí až stavební zákon platný a účinný po 1. 1. 2018).
114. Krajský soud dospěl k závěru, že stavební úřad se důsledně souladem Stavby s platnou územně plánovací dokumentací (právní stav po nabytí účinnosti Změny č. 1 územního plánu Jičín, a Územním plánem Železnice, s nabytím jeho účinnosti dne 19. 10. 2018) zabýval, přičemž neopomněl na straně 4 – 5 odůvodnění zohlednit i soulad s nadřazenou ÚPD, kterou jsou Zásady územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Věnoval se i namítané „kolizi“ Stavby s veřejně prospěšnou stavbou označenou „TK34 těleso hráze poldru Bílý Mlýn“, kdy mimo jiné uvedl, že obě stavby jsou stejného investora, jehož zájmem je obě uvedené stavby koordinovat. Žalovaný uvedl, že se s tímto hodnocením ztotožnil. Nadto žalovaný uvedl, že v průběhu odvolacího řízení dne 22. 9. 2022 nabyla účinnosti Změna č. 2 územního plánu Jičín, na niž odkazuje i nadřízený dotčený orgán státní památkové péče ve svém stanovisku ze dne 15. 12. 2022, v níž je koridor pro stavbu cyklostezky zakreslen jako plocha dopravní infrastruktury místní a účelové (k tomu srov. grafická příloha, Koordinační výkres 0/1, 05/2022, Územní plán Jičín – Změna č. 2).
115. Nadto je nutno doplnit, že k závazným stanoviskům a námitkám k věci, o kterých bylo rozhodnuto při vydávání územního plánu nebo regulačního plánu, se nepřihlíží (podle § 89 odst. 2 stavebního zákona).
116. K předmětnému žalobnímu bodu žalobce navrhl i důkazy, které nejsou obsahem předloženého správního spisu. Konkrétně jde o Koordinační výkres – Změna č. 2 ÚP Jičín (uvedené je přílohou žaloby (včetně odkazu na webové stránky) a studii proveditelnosti (odkaz na webové stránky). Tyto důkazní návrhy krajský soud pro nadbytečnost – s ohledem na vše, co je uvedeno výše – neprováděl (a ani za tím účelem nenařídil jednání).
117. V pořadí **desátým žalobním bodem** žalobce napadal závěry závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny – Městského úřadu Nová Paka. Žalobce zejména zdůrazňoval, že v průběhu několika let trvajících územního řízení obstaral celou řadu podkladů – odborná vyjádření a znalecký posudek, se kterými se dotčený orgán a jemu nadřízený dotčený orgán na úseku ochrany přírody a krajiny nevypořádaly a nezohlednily je. Konkrétně uvedl, o jaké dokumenty se jedná – tyto jsou součástí obsáhlého správního spisu.
118. Výše uvedenou námitkou se žalovaný velmi podrobně a obsáhle zabýval na stranách 24 – 33 žalobou napadeného rozhodnutí a na tyto závěry krajský soud v celém rozsahu

odkazuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

119. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na úseku ochrany přírody a krajiny bylo dne 30. 6. 2017, pod č. j. MUNP/2017/4547/ŽP/MP, vydáno souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny – na jeho obsah krajský soud v této souvislosti odkazuje. Následně k odvolání, mj. i žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 7. 2018, pod č. j. MUNP/2018/9220/SÚ/Lc, bylo uvedené závazné stanovisko přezkoumáno postupem podle § 149 správního řádu nadřízeným dotčeným orgánem – konkrétně Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství. Tento nadřízený dotčený orgán závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny svým stanoviskem ze dne 7. 11. 2018, č. j. KUKHK-33462/ZP/2018, potvrdil. Nadřízený dotčený orgán se vypořádal s podklady, které předložil žalobce – tedy odborným vyjádřením entomologa Muzea Východních Čech Hradec Králové RNDr. M. a dále vyjádřením ornitologa MVDr. V. Š. S ohledem na ně bylo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně původně žalovaným zrušeno a bylo žádáno zpracování hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny a na to navazující požadavek udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
120. Žalobce dále – při opakovaném rozhodování o vydání územního rozhodnutí – předložil další dva důkazy – konkrétně posudek soudního znalce z oboru dendrologie Ing. M. K. a posouzení vlivu záměru na krajinný ráz od Ing. M. P., který je držitelem zvláštní autorizace Ministerstva životního prostředí.
121. Uvedené nové podklady žalovaný předložil k opětovnému posouzení nadřízenému dotčenému orgánu, který se k nim vyjádřil ve svém opatření ze dne 24. 6. 2022, č. j. KUKHK-23041/ZP/2022 – není tedy pravdou, že by se dotčené orgány nezabývaly podklady, respektive důkazy, které předkládal žalobce v průběhu územního či odvolacího řízení (jak sám tvrdí v žalobě).
122. Dotčené orgány však již závazná stanoviska jednou vydaly, jsou jimi tedy vázány. V této souvislosti krajský soud připomíná dikci § 4 odst. 4 stavebního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017. Dle uváděného ustanovení platilo, že: *„Dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřiblíží.“*
123. Nadřízený dotčený orgán, který potvrdil závěry závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, se tedy k výzvě žalovaného zabýval podklady, které jsou specifikovány výše a které žalobce předložil při opětovném projednávání věci.
124. Nadřízený dotčený orgán se s oběma podklady dodanými žalobcem vypořádal a konkrétně je rozebral – stran jejich obsahu ve vztahu k závěrům, které již vyřknuly dotčené orgány ochrany přírody a krajiny ve svých závazných stanoviscích dříve. Nadřízený dotčený orgán zcela konkrétně vyvrací – stran závěrů obsažených v závazných stanoviscích – závěry uváděné ve znaleckém posudku a posouzení vlivu záměru na krajinný ráz a dospívá k závěru, proč zde nejsou dány důvody pro vydání

nového závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny – jak předpokládá spíše ve výjimečných případech dle § 4 odst. 4 stavebního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017.

125. Nadřízený dotčený orgán konkrétně konstatoval, proč nemají závěry uvedené v Posouzení vlivu záměru „Cyklostezka Jičín – Železnice“ na krajinný ráz, zpracovaného Ing. Mgr. M. P. v roce 2020 pro odborné vyhodnocení věci natolik zásadní vliv, který by byl důvodem pro zrušení závazného stanoviska Městského úřadu Nová Paka ze dne 30. 6. 2017, č. j. MUNP/2017/4547/ŽP/MP. Dále nadřízený dotčený orgán uvedl, že znalecký posudek č. 11/21/2020 (zpracovatel Ing. M. K., Ph.D. v roce 2020) hodnotil vliv zamýšlené Stavby a následujících stavebních činností na zdravotní stav stromů rostoucích v historické převážně jabloňové aleji, nacházející se mezi severním okrajem katastru města Jičína a jižní částí katastru obce Železnice, lemující příslušnou místní účelovou komunikaci. Nadřízený dotčený orgán na úseku památkové péče (k tomu ostatně srov. dále u vypořádání žalobního bodu č. 11) ověřil, že předmětná alej není prohlášenou kulturní památkou dle § 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v rozhodném znění, a není ani součástí památkové rezervace dle § 5 zákona o státní památkové péči. Nachází se pouze v ochranném pásmu, ale ochranné pásmo není samo o sobě památkově chráněným územím. Nejedná se tak o památkově ani historicky významnou alej (z pohledu památkové péče ani není důvod k její ochraně).
126. V konkrétnostech krajský soud odkazuje na velmi propracovanou argumentaci nadřízeného dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny, která se zabývá žalobcem předloženými podklady, jak jsou specifikovány výše (srov. strany č. 24 – 33 žalobou napadeného rozhodnutí).
127. Pokud jde o samotné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny stran jeho zákonnosti, krajský soud připomíná, že toto bylo vydáno podle § 4 odst. 2 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stanovisko vydávané orgánem ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je stanoviskem ke konkrétnímu záměru, který má být realizován v konkrétním místě. Komentářová literatura v této souvislosti uvádí, že, co do požadavků na vydání přezkoumatelného a zákonného stanoviska, respektive souhlasu ve smyslu § 12 odst. 2 ZOPK, je zapotřebí ze strany orgánu ochrany přírody „*nejprve vymezit a charakterizovat místo, které je zamýšleným záměrem dotčeno, a následně konkrétně uvést, jak předmětná činnost negativně ovlivní jeho konkrétní estetické a přírodní hodnoty.*“ [K tomu srov. HAVELKOVÁ, Svatava. Ochrana krajinného rázu a přírodní park. In MIKO, Ladislav, BOROVIČKOVÁ, Hana a kol. *Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář.* 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 130 (§ 12)].
128. Těmto požadavkům bylo dle názoru krajského soudu v onom stanovisku dáno za dost. Z obsahu tohoto stanoviska (v kombinaci se závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu) plyne, jaké jsou požadavky na dané území, jaké hodnoty v něm mají být chráněny a proč (předmětné stanovisko konkrétně vypočítává rovněž dominanty daného místa). Orgán ochrany přírody a krajiny se zabývá Předmětnou stavbou a jejím zařazením do dané lokality – stran jejího umístění – a v těchto souvislostech vede svou argumentaci, ve které dospívá k závěru o přípustnosti záměru.
129. Závěrům obsaženým v závazném stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny, stejně jako postupu nadřízeného dotčeného orgánu, který se zabýval žalobcem předloženými

novými podklady, není co vytknout a v pořadí desátý žalobní bod s ohledem na výše uvedené krajský soud hodnotí jako nedůvodný.

130. V pořadí **jedenáctým žalobním bodem** žalobce napadal závěry souhlasného stanoviska orgánu památkové péče, které byly potvrzeny (k odvolání mj. žalobce) i nadřízeným dotčeným orgánem.
131. Krajský soud se nejprve zabýval legitimací žalobce (jakožto spolku) k vznesení žalobního bodu uváděného obsahu. Žalobce totiž primárně vystupuje jako spolek na poli ochrany veřejného zájmu – přírody a krajiny. Žalobce má ve svých stanovách uvedenou jako hlavní činnost ochranu přírody a krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny (k tomu srov. § 2 uváděného zákona). Nadto má ale žalobce ve svých stanovách uvedenou navíc blíže neurčenou působnost v oblasti památkové péče, zejména ochrany památek a kulturního dědictví včetně architektury a urbanismu (zákon o památkové péči ovšem přímou účast spolků nepřipouští).
132. Ve věci bylo vydáno závazné stanovisko Městského úřadu Nová Paka, odboru školství a kultury, ze dne 17. 5. 2017, č. j. MUNP/2017/7471/ŠK/HD. Toto stanovisko bylo následně Krajským úřadem Královéhradeckého kraje rozhodnutím ze dne 19. 12. 2018, č. j. KUKHK-32300/KP/2018-7, postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu (v tehdejší znění), zrušeno.
133. Nové závazné stanovisko bylo vydáno Městským úřadem Nová Paka, odborem školství a kultury, dne 15. 4. 2019, č. j. MUNP/2019/4945/KW.
134. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, jakožto nadřízený dotčený orgán státní památkové péče, ve svém stanovisku ze dne 15. 12. 2022, sp. zn. KUKHK-37561/KP/2022-9, dospěl k závěru, že napadené stanovisko netrpí vadami ani nebylo vydáno nezákonně a postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu závazné stanovisko ze dne 15. 4. 2019 potvrdil.
135. Z obsahu závazných stanovisek je zřejmé, že se nadřízený dotčený orgán památkové péče podrobně zabýval souladem záměru s regulativy stanovenými rozhodnutím Okresního úřadu Jičín ze dne 28. 8. 1996, č. j. 1341/96/96/R105-OP/SM – v návaznosti na obsah odvolání odvolatelů (mj. žalobce). Nadřízený dotčený orgán se zabýval ochranným pásmem, předmětem památkové ochrany, činnostmi v ochranném pásmu atd. Uvedl, že předmětná jabloňová alej lemující navrženou cyklostezku hodnot z památkového hlediska zdaleka nedosahuje a není prohlášena kulturní památkou. Nadřízený dotčený orgán státní památkové péče se věnoval i obsahu Stanoviska Ministerstva kultury ČR z roku 2016 pořizovaného v rámci Změny č. 1 Územního plánu Jičín pod č. j. MK 11655/2016 OOP. Toto stanovisko uvádělo, že: *„Tyto historické cesty je žádoucí uchovat v jejich přírodním charakteru i do budoucna a při jejich údržbě směřovat zejména k zachování přírodního povrchu a k obnově jednotlivých alejí.“* Žalobce v souvislosti s tímto totiž namítal, že návrh cyklostezky je s daným regulativem v rozporu. Nadřízený dotčený orgán státní památkové péče k tomuto uvedl, že si v rámci přezkumu závazného stanoviska vyžádal mimo jiné i podklady související s uvedeným stanoviskem Ministerstva kultury ČR a došel k závěru, že předmětné stanovisko z roku 2016 bylo překonáno stanoviskem novým k platné Změně č. 2 Územního plánu Jičín, které se stavbou cyklostezky počítá (uvedené je již ostatně uvedeno výše).
136. Nadřízený orgán státní památkové péče rovněž zdůraznil, že předmětná alej není prohlášena kulturní památkou dle § 3 zákona o státní památkové péči a není ani součástí

památkové rezervace dle § 5 zákona o státní památkové péči nebo památkové zóny dle § 6 zákona o státní památkové péči. Nachází se pouze v ochranném pásmu, ale ochranné pásmo není samo o sobě památkově chráněným územím. Nejedná se tedy o památkově ani historicky významnou alej (z pohledu památkové péče není důvod k její ochraně). Předmětnou alej nejde označit ani jako historickou ve vztahu k registrovanému významnému krajinnému prvku dle § 6 zákona o ochraně přírody a krajiny.

137. Z obsahu závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu navíc plyne (stejně jako ze závazného stanoviska dotčeného orgánu státní památkové péče), že celá problematika byla konzultována s odbornou organizací státní památkové péče – Národním památkovým ústavem, územním odborným pracovištěm v Josefově (k tomu srov. písemné vyjádření ze dne 21. 3. 2018, č. j. NPÚ-362/17785/2019, a strany č. 3 – 5 závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu).
138. Klíčová část argumentace nadřízeného dotčeného orgánu je potom na stranách č. 7 – 11 jeho závazného stanoviska. Zde se nadřízený dotčený orgán vypořádává s rozhodnutím o vymezení ochranného pásma Městské památkové rezervace Jičín vydaným Okresním úřadem Jičín dne 28. 8. 1996, pod č. j. RK 1341/96/96/R105-OP/Sm – zejména žalobcem namítanou částí B bodem 5. Nadřízený dotčený orgán se dále vypořádává i s dalšími podklady předloženými žalobcem (tehdy v postavení odvolatele), například posudkem Ing. Mgr. P. z roku 2020. Závěry předmětného stanoviska jsou logické a velmi podrobně reagují na veškerou argumentaci a podklady předložené žalobcem. Závěrům, které jsou v uváděném stanovisku prezentovány (a podloženy odbornými publikacemi či dalšími podklady) nelze ničeho vytknout a již vůbec není možné je jakkoli – v kontextu žalobních tvrzení žalobce – relativizovat.
139. Krajský soud tedy v dalším odkazuje na velmi podrobné závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu památkové péče, tedy závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 15. 12. 2022, sp. zn. KUKHK-37561/KP/2022-9, s tím, že rovněž v pořadí jedenáctý žalobní bod je žalobním bodem nedůvodným.
140. Konečně posledním a v pořadí **dvanáctým žalobním bodem** žalobce napadal nezákonnost udělené výjimky ze zvláštní druhové ochrany dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a nezákonnost následného procesu jejího přezkumu (pozbytí a znovunabytí právní moci). Konkrétně uvedl, že v rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není uveden žádný relevantní důvod, proč by měl nad zájmem ochrany přírody v případě druhů požívajících vysokého stupně ochrany převážet jiný zájem. Dále spatřoval nezákonnost v jejím udělení na neúměrně dlouhou dobu (do 31. 12. 2026) a v procesu jejího následného přezkumu (zrušení a „znovuobnovení“).
141. Krajský soud již výše uvedl, že při prvním rozhodování správního orgánu I. stupně nebylo o tuto výjimku žadatelem požádáno a její absence, která byla namítána v prvním odvolacím řízení dalšími účastníky řízení (mj. i žalobcem) byla důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 7. 2018, pod č. j. MUNP/2018/9220/SÚ/Lc, žalovaným – konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. KUKHK-29455/UP/2018/Bk.
142. Žadatel v novém projednání mimo jiné doplnil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 27. 4. 2020, č. j. KUKHK-11500/ZP/2020-4, kterým byla povolena výjimka podle § 56 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazu rušit, zraňovat nebo usmrcovat vybrané

druhy zvláště chráněných živočichů. Uvedené rozhodnutí bylo následně rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 13. 11. 2020, č. j. MŽP/2020/550/1483-He, zrušeno (s ohledem na zrušení tohoto podkladu správní orgán I. stupně autoremedurně zrušil své v pořadí druhé rozhodnutí o umístění Stavby – tedy rozhodnutí ze dne 4. 3. 2021, č. j. MUNP/2021/2/SÚ/LC). S touto skutečností však žadatel nesouhlasil a podal k ministrovi rozklad, k němuž ministr rozhodnutí svého ministerstva ze dne 13. 11. 2020 rozhodnutím ze dne 17. 5. 2021, č. j. MŽP/2020/430/982, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

143. V tomto novém projednání v rámci přezkumného řízení Ministerstvo životního prostředí ČR došlo k závěru, že „*autor hodnocení navrhnul opatření na zmírnění výše uvedených negativních vlivů záměru (změna trasy komunikace, změna povrchu na mlatový povrch, vhodná doba realizace, kácení a náhradní výsadba dřevin atd.), a na základě těchto skutečností nemůže navržený záměr ovlivnit populace vybraných druhů zvláště chráněných živočichů.*“ Pro nedůvodnost tak dne 30. 6. 2021 usnesením pod č. j. MŽP/2021/550834-He, Ministerstvo životního prostředí ČR přezkumné řízení zastavilo.
144. Krajský soud je však povinen na tomto místě konstatovat, že rozhodnutí o výjimce vydané podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je samostatně soudně přezkoumatelným rozhodnutím. Není možné jej tedy nyní přezkoumávat optikou dikce § 75 odst. 2 s. ř. s. ve vazbě na územní rozhodnutí. V jeho případě se neaplikují závěry vztahující se například na problematiku samostatné přezkoumatelnosti rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností staveb (uvedené rozhodnutí skutečně samo o sobě soudně přezkoumatelné postupem dle § 65 s. ř. s. není – k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66).
145. Rozhodnutí o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny totiž zakládá práva a povinnosti samo o sobě (nikoli ve vazbě na na něj navazující územní rozhodnutí či stavební povolení – jako je to u rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností mezi stavbami). U rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností mezi stavbami je klíčovým fakt, že toto rozhodnutí samo o sobě nezakládá (nezasahuje) žádné veřejné subjektivní právo (povinnost), kterému by následně bylo potřeba poskytnout ochranu ve správním soudnictví (k tomu srov. § 2 s. ř. s.). U rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny však takové právo daným rozhodnutím přímo založeno je (nehledě na případně navazující územní či stavební řízení). U žalobce by takovým veřejným subjektivním právem ve smyslu § 2 s. ř. s. byla ochrana životního prostředí. Uvedený závěr se dá de facto dovést například i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 299/2018-69.
146. Předmětným žalobním bodem, a totiž zákonností rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, stejně jako zákonností procesu jeho přijetí a přezkumu, se tak nyní krajský soud zabývat nemohl. Předmětem nynější žaloby je zcela jiné rozhodnutí rovněž přezkoumatelné ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.
147. Krajský soud považuje na tomto místě za vhodné rovněž připomenout závěry Ústavního soudu vyjádřené v jeho usnesení ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1098/18, ze kterých plyne, že participace tzv. environmentálních spolků v řízeních a postupech povolování umísťování, realizace, užívání či odstraňování staveb je možná, nikoliv však bezbřehá. Skutečnost, že tzv. environmentálními spolky je umožněno aktivně se zúčastnit řízení a postupů podle stavebního zákona, neznamená, že mohou v kterékoli fázi povolování výstavby vznášet jakékoli námitky, bez ohledu na předmět daného řízení či postupu.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

148. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
149. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
150. Výrokem III. rozsudku bylo rozhodnuto o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť krajský soud neshledal důvody k opačnému postupu ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové dne 19. října 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu